

Sygn. akt: I ACa 846/13

I ACz 989/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jolanta Grzegorzczak
Sędziowie:	SA Wiesława Kuberska (spr.) SA Alicja Myszkowska
Protokolant:	stażysta Agata Józwiak

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2014 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa **G. Z.**

przeciwko **D. A. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Kancelaria (...) z siedzibą w K.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu

z dnia 19 marca 2013 r. sygn. akt I C 1141/12 i zażalenia pozwanego od postanowienia Sądu Okręgowego w Kaliszu z dnia 8 lutego 2013 r., sygn. akt I C 1141/12

1. **oddala apelację i zażalenie;**

2. **zasądza od pozwanego D. A. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Kancelaria (...) z siedzibą w K. na rzecz powoda G. Z. kwotę 2.820 (dwa tysiące osiemset dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.**

Sygn. akt I A Ca 846/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 19 marca 2013 r. Sąd Okręgowy

w Kaliszu w sprawie z powództwa G. Z. przeciwko D. A. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Kancelaria (...) z siedzibą w K. o zapłatę kwoty 107.660,44 zł, uwzględnił powództwo, co do kwoty 92.155,32 zł z ustawowymi

odsetkami od dat wymagalności poszczególnych kwot, oddalił powództwo w pozostałym zakresie i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.576 zł z tytułu zwrotu kosztów sądowych i kwotę 2.530 zł z tytułu kosztów zastępstwa procesowego.

(wyrok – k. 138).

Powyższe rozstrzygnięcie zostało wydane na podstawie ustaleń faktycznych, które Sąd Apelacyjny, podziela w całości oraz przyjmuje za własne.

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych Sąd Okręgowy ocenił, że powództwo jest zasadne. Strony łączyła umowa zlecenia, na podstawie, której pozwany za pośrednictwem wskazanego powodowi radcy prawnego reprezentował powoda w postępowaniach sądowych i egzekucyjnych przeciwko dłużnikowi powoda S. O.. Umowa zlecenia jest regulowana przepisami art. 734 i n. k.c. Strony ustaliły, że pozwanemu zgodnie z art. 735 k.c. należy się wynagrodzenie, w wysokości odpowiadającej urzędowym stawkom wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika. Biorąc pod uwagę wartość przedmiotów sporu w czterech sprawach sądowych i wartość egzekwowanego roszczenia, wynagrodzenie pozwanego powinno wynosić 14.058,90 zł brutto. Pozwany natomiast zgodnie z art. 740 k.c. miał obowiązek wydania powodowi wszystko to, co przy wykonaniu zlecenia dla powoda uzyskał. Komornik przełał na rzecz pozwanego kwotę 160.560,97 zł. Kwota ta została pomniejszona o należne pozwanemu wynagrodzenie, prowizję należną spółce (...) (4.431,84 zł), kwotę wypłaconą powodowi przed wniesieniem pozwu (45.045,18 zł) oraz kwotę zdeponowaną przez komornika w depozycie sądowym (4.253,91 zł), co dało ostatecznie 92.155,32 zł. O odsetkach Sąd I instancji orzekł zgodnie z art. 481 § 1 k.c.

Z zawartej umowy wynikało, że pozwany powinien rozliczyć się z powodem w terminie 5 dni roboczych od wpływu wyegzekwowanych środków pieniężnych na rachunek bankowy pozwanego. Pozwany nie wykazał, że strony skutecznie przesunęły termin płatności wyegzekwowanych należności na dzień 31 marca 2013 r. w drodze pisemnego aneksu, a taki był przewidziany w § 12 umowy pod rygorem nieważności. Powód zresztą zaprzeczył dokonaniu takiej zmiany umowy.

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł zgodnie z art. 100 k.p.c. dokonując ich stosunkowego rozdzielenia, przy wyliczeniu, iż powód wygrał proces w 85%.

(uzasadnienie zaskarżonego wyroku – k. 146 – 157).

Apelację od powyższego wyroku wywiodła strona pozwana, zaskarżając orzeczenie w całości i zarzucając mu obrazę prawa procesowego w postaci:

1. art. 240 § 1 k.p.c. poprzez oddalenie wszystkich wniosków dowodowych pozwanego o przesłuchanie świadków;
2. art. 217 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie;
3. art. 246 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie;
4. prowadzenia procesu bez poszanowania zasady równości stron poprzez odrzucenie wniosków dowodowych zgłaszanych przez pozwanego przy całkowitej akceptacji wniosków dowodowych strony powodowej;
5. braku kompleksowego i wszechstronnego przeprowadzenia postępowania dowodowego w celu wyjaśnienia kwestii mających istotne znaczenie dla sprawy.

W następstwie tak sformułowanych zarzutów skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji celem przesłuchania świadków zgłoszonych w odpowiedzi na pozew.

(apelacja – k. 163 – 164).

W odpowiedzi na apelację strona powodowa wniosła o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

(odpowiedź na apelację – k. 220 – 221).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja jest bezzasadna.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że zgodnie z art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. A zatem tylko do takich okoliczności mają zastosowanie przepisy art. 235 – 243 k.p.c. dotyczące ogólnych zasad postępowania dowodowego. Wyjątkiem od zasady dowodzenia są okoliczności faktyczne mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie, które są znane powszechnie, są znane sądowi z urzędu (art. 228 § 1 i 2 k.p.c.), zostały przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną (art. 229 k.p.c.), nie zostały zaprzeczone (art. 230 k.p.c.) lub wynikają z domniemań faktycznych (art. 231 k.p.c.).

Reasumując, sąd zajmuje się tylko i wyłącznie faktami istotnymi dla rozstrzygnięcia, albo czyniąc je przedmiotem postępowania dowodowego, albo uznając, że nie wymagają przeprowadzenia postępowania dowodowego. Także tylko okoliczności faktyczne mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie stają się elementami podstawy faktycznej rozstrzygnięcia ustalanej w uzasadnieniu orzeczenia, co do istoty sprawy (art. 328 § 2 k.p.c.).

W przedmiotowym stanie faktycznym okolicznością mającą dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie był fakt zawarcia przez strony procesu w dniu 27 maja 2011 r. umowy zlecenia. Okoliczność ta była stwierdzona w postaci dokumentu prywatnego. Jej treść nie była sporna pomiędzy stronami, w tym nikt nie zakwestionował postanowienia § 12, stwierdzającego jednoznacznie, że wszelkie zmiany umowy wymagają formy pisemnej dla zachowania ich ważności. W odpowiedzi na pozew pozwany powołał się na okoliczność zmiany treści tej umowy poprzez zawarcie aneksu przesuującego termin rozliczenia się pozwanego z uzyskanych od komornika wierzytelności na dzień 31 marca 2013 r. Pozwany wskazał, że zmiana treści umowy nastąpiła w ten sposób, że „powód w drodze ustnych negocjacji, prowadzonych zarówno przez kontakt telefoniczny jak i osobisty z pracownikami pozwanego wyraził zgodę, aby rozliczenie ...” (odpowiedź na pozew – k. 36 o.) Pozwany wdając się w spór nie powołał się na zmianę umowy w formie pisemnej. Takiego uzasadnienia swoich twierdzeń o przedwczesności roszczenia nie przedstawił także później, aż do zamknięcia rozprawy przed Sądem Okręgowym (protokół rozprawy – k. 131). Pozwany złożył wniosek dowodowy o przesłuchanie świadków tylko i wyłącznie na okoliczności ustnych ustaleń, co do zmiany terminu rozliczenia się stron z wykonanej umowy zlecenia. A zatem złożone wnioski dowodowe dotyczyły okoliczności nieistotnej dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nawet, jeżeli takie rozmowy miały miejsce to pozostały bez wpływu na treść umowy, która ostatecznie nie uległa zmianie.

W tej sytuacji procesowej błędem Sądu a quo było jedynie to, że przeprowadził dowód z zeznań świadka I. Z. na okoliczności ewentualnej modyfikacji umowy łączącej strony (dowód – k. 106) i pierwotnie postanowił przesłuchać na te same okoliczności świadków wskazanych przez pozwanego (postanowienie dowodowe – k.106). Tę ostatnią decyzję procesową Sąd I instancji naprawił wydając postanowienie z dnia 25 stycznia 2013 r. – k. 109. Te uchybienia procesowe pozostały jednak bez wpływu na treść rozstrzygnięcia w sprawie. Tym samym sprawa została dostatecznie wyjaśniona i osądzona bez naruszenia art. 217 k.p.c., art. 240 k.p.c., art. 246 k.p.c. i zasady równości stron. Apelacja nie zawiera żadnych argumentów jurystycznych, logicznych lub wynikających z doświadczenia życiowego, które podważyłyby decyzje procesowe Sądu a quo.

Na koniec należy wskazać także i na to, że powód ograniczył żądanie zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym przez pozwanego w odpowiedzi na pozew, co do wysokości roszczenia i terminów wymagalności poszczególnych kwot zgodnie z umową, a ponadto upłynął już termin 31 marca 2013 r., który w ocenie pozwanego miałby dopiero

spowodować wymagalność roszczeń powoda. W tej sytuacji Sąd II instancji orzekł, jak w wyroku. Apelacja podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c., a o kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c.